

„Seda on küll raske määrata, sõber, ütles herra Rau, kes mitte enam noeratada ei võinud, kui mehe tõsise näu peale vaatas. „Minu õnnis abikaasa oli seda küll juba ammu ära unustanud ja sellega leppinud . . .“

„Herra,“ ütles talumees tõsiselt, „olge nii hea ja võtke seda raha minu käest, Teie olete selle õige pärija.“

„Noh, siis andke minule pool guldnat, kui see Teile südamele rahu toob.“

„Ei, herra, see ei ole küll, ja mina ei taha ainult naljaks teha, nagu oleksin mina maksnud, Teie piate vähemast ühe thaleri võtma, nii palju see wist wäärt oli.“ Tema pani ühe thaleri laua peale. „Soo, herra, kui tahate, siis andke minule lätt ja ütlege, et minule andeks annate, oma praua õnnisa nimel; armas Jumal saab siis ka minu südant jälle tergeteks tegema, et üksford auus ja rahus surra wõin.“

Õige südamest andis kaupmees temale lätt: „Minge rahuga, sõber, Jumal saagu kõiki süüd Teie südame pealt võtma, nagu seda.“

Ja talumees läks oma teed rahus ja walfelt, kuna igal poolel tema ümber lauljad liisuwõtjad lihisestwad. Kodu ütles maja-ema: „Et tea lapsed, mis isal täna on, tema näitab nii rõõmus wälja ja on nii walfne ja pehme, luida mina teda weel

loguni näinud ei ole. Mis head piats tema küll linnas kuulnud olemas?“

Õksel on tema mees seda temale rääkinud, et näüd üks koorm tema hinge pealt wõdetud olla.

Selsamal päewal oli omas tuakeses üks waene leff juures walus haige-woodis maas. Aastatest saadil oli tema ühes lootusetu haiguses ja temale ja tema tütretele, kes truumuslega temal abiks oliwad, tegi liisuwõtjate wali hõiskamine ja laulmine õige walu; sest haiguse kõrwas walitsetiwad la mure ja wafsus weikeses tuas. Ema pidi üht tugewat suppi ja natuke kobar-wiina saama, ja just täna oli weike tagawara otsa saanud ja siise-wõtmisi ei olnud järgmistel päewadel oodata. „Ema,“ ütles Miinale, üks tütretest, „mina palun ometigi naabri käest natuke laenu, mina wõin seda temale ju jälle tagasi maksa.“

„Aga enemini palun mina tohtre-praua käest natuke kobar-wiina,“ ütles Klaara, „tema teeb seda hea meelega.“

„Urge tehke seda, lapsed,“ palus haige, „mina ei ole mitte ülemeeline, abi wasta wõtma, aga palunud ei ole meie tänine ledagi, kui armast Jumalat üffi; see saab ka nüüd meile õigel aeal abi jaatma.“

„Aga Sina oled ju väga nõrk, ema . . .“